

KOIDUKULD

KOIDUKULD

Armsad noored!

Visalt saabuv kevad kutsub teid peagi — keda laagrisse või matkadele, keda uutele ülesannetele. Kevad jagab igale vaba kodumaa päikese soojust ning Läänemere tuulte paitust. Ta toob puhkust tööle, avab teile võimalused rakendada ning rikastada raamatuist kogutud teadmisi elus ja looduses ning olla töö ja teoga abiks oma vanemaile.

Seejuures aga seisku teil alati meeles, et mida ausamad, korralikumad ja töökamad te olete olgu tööl või puhkusel, seda tublimad tütreid olete meie kõigi ühisele kodule — Eestile, meie isamaale.

Nagu isamaa meid varjab ja kaitseb, meile leiba, katet annab ja viimset aset veel, nii olgem isamaa kasuks rakendama neid teadmisi ja võimeid, mida tema meile on võimaldanud omandada, — alati valmis!

Tallinnas, aprillis 1940.

Haridusminister.

Iga algatus, mis on seotud tööga, on alati tervitatav. Sellest seisukohast lähtudes on armas vaadelda, kuidas Tallinna ringkonna kodutütred oma tööd on rakendanud nende endi poolt väljaantavas „Koidukullas“.

Tahaksin loota, et see algatustöö toob rõõmu nii töötegijaile kui ka kõigile lugejaile.

Edaspidiseks ikka edu!

S. Prejmaa

Kaitseliidu ülem.

Noores eas kogume endile vaimuvara, kogume oskusi ja tarkusi elu ülesanneteks. Kodutütred, õppige ja töötage virgasti kodus, koolis ja oma organisatsioonis; õppige laagrites ja matkadel, metsades, mägedes; olge kõikjal tähelepanelikud. Mis noores eas külvame, seda täiskasvanuna lõikame. Eks kodutütred külvagi kasulikku seemet.

„Koidukuld“ on teie ajakiri. Leidku temas ruumi teie mõtte-teradele, tunnete, teie eluavaldustele, teie loominguilisele tegevusele. Eks temagi külva viljakandvat seemet.

A. Baldur.

Kolonel, K. L. Peastaabi ülem.

Kodutütarde Vanema abi pr. LEIDA KALLING-KANT — 20. sept. 1939. a., keda tunnevad kõik Tallinna kodutütred kui „Kodutütre käsiraamatu“ koostajat.

Kilde ringkonna tegevusest

Noorte isetegevuse arendamiseks ja suunamiseks töötab ringkonnas pidevalt juhtide kool, andes noortele juhtidele mitmesuguseid oskusi ja tead-

tütart, kellest enamik on tulnud orkestrisse algajaina. Orkester on esinenud ringkonna üritustel.

Lauluhuvilistest kodutütardest on

Loengul.

misi. K. a. jooksul töötas nimetatud koolis 68 juhti. Eeloleval kuul korraldatakse kooli lõpetamise katsed, mille järele antakse lõpetajaile üle vastavad märgid ja diplomid.

Oma tegevust jätkab möödunud aastal asutatud ringkonna mandoliinide-orkester prl. H. Valdmaa juhatusel. Orkestrisse kuulub praegu 31 kodu-

moodustatud ringkonna laulukoor, mis töötab pr. N. Tulviku juhtimisel. Samuti nagu orkester on ka laulukoor esinenud ringkonna ettevõtetel. Laulukoori liikmed, olles ühtlasi mõnes rühmas ka laulujuhiks, on uusi laule edasi õpetanud oma rühma liikmetele.

Ringkonna rahvatantsu-õpperühm jätkab k. a. oma tööd kahes grupis —

Ringkonna mandoliinide-orkester.

Tantsijad tantsupoosis.

algajaile ja edasijõudnuile. Rühma juhib ringkonnavanema abi prl. S. Kass. Rahvatantsurühma eesmärgiks on rahvatantsude levitamine kodutütarde rühmades, kes selleks on saatnud õpima ühe paari tantsijaid.

Rühmade töö mitmekesistamiseks on k. a. korraldatud kodutütardele kangakudumise ja põletamiskirjadega puuesemete kaunistamise kursused. Mõlemad tööalad on köitnud tüdruku-

te huvi. Esiteks korraldati kursus asjahuvilistele rühmavanematele ja juhtidele, kes sama tööd õpetavad hiljem edasi oma rühma liikmetele.

Äsja lõppes vanematele kodutütardele korraldatud KÕ kursus, mille lõpetas 70 kodutütart. NKK Tallinna Ringkonna poolt korraldatud samariitlaste kursustest on pidevalt osa võtnud ka vanemaid kodutütred ja soo-

Grupp esemeid.

Grupp suusatajaid.

ritanud kursuse lõpetamisel ka vastavad katsed.

Talispordi harrastamisele virgutamiseks on ringkond korraldanud talispordipäevi uisutamise- ja suusatamisvõistlustega. K. a. märtsis peetud uisupäeval korraldati ka iluisklemisvõistlused Kodutütarde Tallinna meistri nimele, millise tiitli saavutas Kommertskooli rühma kodutütar H. Tomson. Iluisklemisvõtteid demonstreeris Eesti iluisklemise meister prl. V. Kaljuvee. Ka suusavõistlustel on senini edukas olnud Kommertskooli rühm.

Esmakordselt korraldati k. a. rühmadevaheline kõnevõistlus, millest võistlejaina võttis osa 13 kodutütar. Võistlus tekitas noortes elavat huvi, meelitades kõnesid jälgima saalitäie kodutütred. Võistlused toimusid 3. rühmas, arvestades kõnelejate vanust. Auhindadena jagati noortele väärtuslikku kirjandust.

Aprillis korraldati ringkonna isamaalik hommik, kus jagati välja eeskujulikkudele ja hoolsatele kodutütardele tunnustusväljendeid. Sellele järgnes meeleoluline isamaalik ettekannete osa.

Väljapanekud näitusel.

Väljapanekud näitusel.

Korraldati ringkonna näitus, mida külastasid rohked noortesõbrad ja noored.

Näitus kajastas senitehtud tööd rühmades ja oli oma mitmekesisusega külastajaile mitmeti huvipakkuv.

Rannamõisa suvikodu.

Juba kaks suve on Rannamõisa suvituskohas töötanud Kodutütartede Tallinna Ringkonna suvikodu, võites nii laste kui ka lastevanemate poolehoidu. Nägus suvila, avar park, karge merevesi, kaunis loodus ja noorte omavaheine kooselu — kõik see kutsub kodutütred ja kolmandat suve Rannamõisa kodusse.

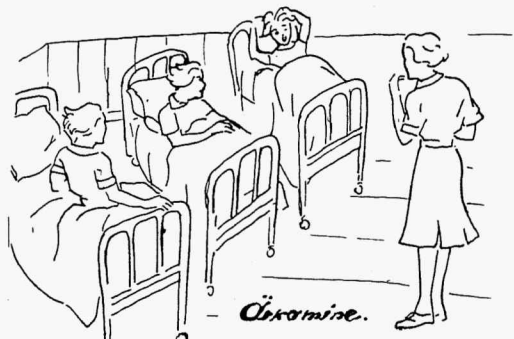
Kodu asutamisel oli mõtteks:

1. Võimaldada suvepuhkust kodutütardele, kelle vanematel puudub võimalus neid suveks linna umbesest ja tolmusest õhust ühel või teisel põhjusel välja saata (sidade puudus maaga, vanemate teenistusolud või majanduslik kitsikus jne.).

2. Kasvatada noori rahvuslikus

vaimus, arendada ühtekuuluvuse tunnet, õpetada tööarmastust ja kodukorrashoidu, pannes rõhku lapse kehalisele ja vaimsele heaolule otstarbekohase toitlustamise, sportimise ja meelelahutust pakkuvate mängude kaudu.

Kodu asutamine sai teoks tänu KL Tallinna Maleva juhatuse lah-

kele vastutulekule, kes selleks ots-
tarbeks andis kasutada temale kuu-
luva Rannamõisas asuva suvila.
Seda looduslikult ilusat päikese-
rikast kodu saavad kasutada kor-
raga 25 last.

Kui kodu asutamisel kardeti,
kas see leiab küllaldaselt kasuta-
mist ja võidab lastevanemate usal-
dust, siis on tegevus juba esimese
suve järele näidanud, et kodu ka-
sutada soovijate arv ületab mitme-
kordselt vastuvõtvõimaluse.

Päev kodus algab kell 7.30 ära-
tusele järgneva ergutava võimle-
misega. Selle järele rakenduvad

noored kiirele ruumide korrasta-
misele, hommikulaua katmisele jne.
Kell 9 annab korrapidaja vilega
märku lipuheiskamisele kogune-
miseks ja Eesti rahvuslipu masti
tõustes kõlab rõõmsalt „Sinine ja
must ja valge kaunistagu Eesti-
maad“. Ka pärast päevaseid as-
keldusi langetatakse lipp lauluga
„Õnne, Eesti rand ja saared!“

Kodutütarde esimeseks ülesan-
deks suvikodus on oma toa eest
hoolitsemine. Eeskujulik tuba omab
peale au — olla parim tuba — ka

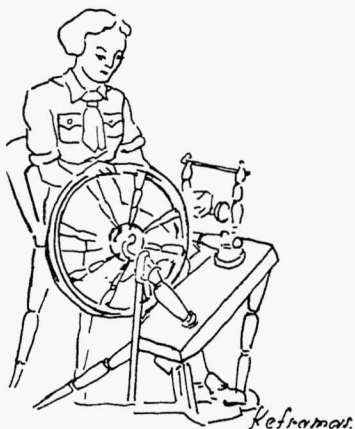

mitmesuguseid eesõigusi. Tubade-
vahelist võistlust jälgitakse põne-
vusega ja tehakse parim oma toa
puhtuse ja korra kasuks. Usinuse
ja hoole poolest eeskujulikud
kodutütred viivad oma kodudesse
kaasa mälestusesemeid autasudena
oma hoolsuse eest.

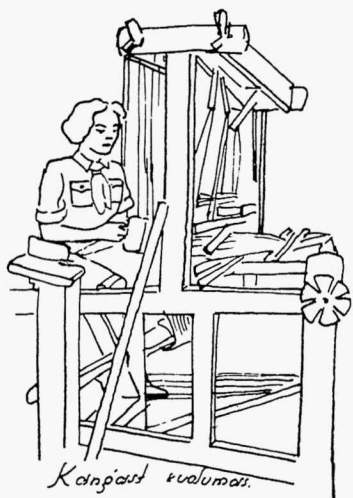
Kodutütar perenaisena leiab su-
vikodus mitmekülgset tegevust.
Peale tubade korrastamise ja kau-
nistamise on noored abiks ka köö-
gis ja majapidamises, mis palju-
dele tüdrukutele on uudseks, kuid
siiski huvitavaks toiminguks. Sa-

muti tuleb kodutütreil hoolitseda majaümbruse puhtuse ja kaunis- tuse eest. Heameelega rohitakse peenraid, kastetakse taimi, rehit- setakse teid ja tuntakse rõõmu puhkevatest õitest.

Veel jätkub virkadel kätel mahti käsitööks. Töötundides tikitakse, punutakse ja kootakse telgedel kas käterätte, soovapatju, linakesi või muud. Eriti viimane uudisala pae-

Keframas.

Kainpüst kuulumas.

lub tüdrukuid, nii et kudujate järje- korra register näitab aina kasvu. Ka vanaema vokk on tõstetud ausse ja poolimisest ja ketrami- sest tuntakse suurt rõõmu. Tööd tehakse rõõmuga ja töö käib tihti laulu saatel.

Tööpäeva jaotuse hulka käib ka sunduslik puhkusetund, mis saa- detakse mööda vaikivas ja rahuli- kus lamamises.

Tööde kõrval jääb tüdrukuil aega mängimiseks, mererannas viibimi- seks ja muudeks meelelahutusteks.

Laulu ja rõõmsat naeru võib suvi- kodu külastaja alati kuulda.

Tihti ollakse ametis oma „suur- ettevõtete“ kallal, nagu lõkkeõhtud, omavahelised aiapeod, seinaja- leht, kirjandite võistlus j. m.

Suurt rõhku pannakse kodus lihtsale ja tugevale toidule. Neli korda päevas ootab meeldivalt kae- tud laud isukaid sööjaid. Toitlus- tamist kontrollib NKK ringkonna toitlusvanem.

Tervise järelvalve on usaldatud alatiselt kodus viibivale samariit- lasele ja kord nädalas suvikodu

Rannas

Soome pikkulottad koos Kodutütarde Tallinna Ringkonna vanemaga.

külastavale arstile. Kodus viibivad alaliselt üks kasvataja-pedagoog ja Kodutütarde instruktor. Mõlemal suvel oli perenaiseks NKK Ida jaoskonna liige, endine Luteri lastekodu pere-ema pr. R. Königsberg tasuta. Kodu tegevust juhivad Kodutütarde Tallinna Ringkonna vanem pr. H. Tekkel. Kodu eest vastutavaks on NKK Tallinna Ringkonna juhatus.

Laste vahetus suvekodus võib sündida iga nädala järele, kuid ei leidu neid, kes nädala järele lahkuksid. Ja kui lahkuksid, siis pisaratega.

Kodus viibijate vanus on 8–16 aastani. Tasu suvikodus viibimise eest oli viis krooni nädalas. Kodu töötab möödunud suvel 4. juunist — 20. augustini. Suve jooksul viibis suvikodus 80 last, neist 14 NKK Tallinna Ringkonna täielikul kulul.

Suvikodu toitlustamise üldkulu oli kr. 1448.04, kusjuures iga lapse toitlustamine läks maksma 70,01 senti päevas. Ühele lapsele arvestades toitlustati suve jooksul 2065 last. Eelolevaks suveks on suvikodu maksuks määratud 7 kr. nädalas.

Mõlemal suvel oli väikestel perenaistel võimalus esineda väliskülastuste vastuvõtjana. Nii külastas suvikodu 1938. a. inglase-skautjuht mr. Wilson, kes tundis suurt huvi kodu vastu, ja 1939. a. suvel Leedu NKK esinaine sekretäriaga. Ka viibisid suvikodus 10 päeva soome kodutütred pikkulottad, et sõlmida vennasrahvalikke sõprussidemeid.

Suvikodu tegevus on pälvunud lastevanemate länu ja poolehoidu, millest kõnelevad arvukad tänukirjad lastevanemailt ja lastelt.

Jäeb veel oodata, et suvikodul oleks ka edaspidi võimalusi tegutsemiseks. Kuid suur huvi ja vajadus kodu järele näitab, et tegevuse edasiseks edukaks jätkamiseks ja arendamiseks oleks vajaline ruumide laiendamine, s. o. ühe ajanoüetele vastava suvehoone püstitamine samasse ilusasse parki Tallinna Maleva pealiku ja juhatuse kui peremehe lahel loal ja

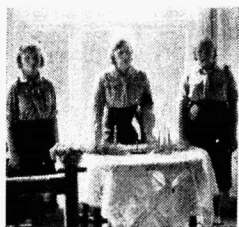
seltskonna heatahtlikul kaasabil, missugune soov arvatavasti ka heatahtlikku vastukaja leiab.

Alma Jeets,

*NKK Tallinna Ringkonna
esinaine.*

*Joonised valmistanud Leili Reegat
Tallinna l. 20. algk. rühmast.*

Fotoläätsega suvikodus.

puhu

Kõnevõistlus.

*Avaldame Kodutütarde Tallinna Ringkonna kõnevõistlustel
28. jaanuaril k. a. esikohtadele tulnud kodutütarde kõned.*

Kodu ja noored.

Kodu on paik, kus laps veedab suurema osa oma päevadest. Siin õpetab ja juhatab noort ema või isa, püüdes kasvatada temast head ja sõnakuulelikku last. Nii kaua, kui noor ei ole suuteline veel ise midagi otsustama, on vahetunni vanemate ja laste vahel hea. Niipea aga, kui noor hakkab ka oma arvamusi ja tõekspidamisi avaldama, tekivad sageli vanemate ja laste vahel lahkeliid. Tihti kuuleme noori ütlevat: „Meist ei saada aru! Vanemad ei taha meid mõista!“ Lahkelide tõttu noorte ja vanade vahel noored eemalduvad ikka enam kodust. Kodu ei ole enam noortele paigaks, kuhu nad võivad tulla oma murede ja rõõmudega. Millised on siis selliste arusaamatuste ja mittemõistmise põhjused?

Elame 20. sajandil. Tõusud ja muudatused ilmnevad kõigil kultuurialadel. Oleme teinud hiiglasammu edasi sellest ajast, kui praegused vanad inimesed olid veel noored. Meie noored oleme sündinud sellel progressiajal ja oleme ajaga sammu pidanud. Oleme just selle uue, tõusuaja noored! Vanad aga ei suuda kõigis neis uutest oludes ja vaadetest nii kiiresti kohanedada. Nad ei lase endid nii kiiresti välja juurida oma vanadelt tõekspidamistest radadelt. Nad peavad paljusid tänapäeva noorte vaateid ebaõigeteks ja koguni ebamoraalseteks. Niisugune arvamus on tingitud vahet sellest, et noored endid liiga järsku väljendavad, ilma et pikemate seletustega esineksid. Kuid selles pole alati süüdi mitte noor ise, vaid sageli kodune kasvatus. Meil kasvab üles tuhandeid noori, kes nelja-viieaastasena poevad varjulisse nurka, nutavad seal oma

nutud ja võitlevad üksi oma hingevõitlused, selle asemel et minna ja usaldusrikkalt panna peake isa-ema sülele ja kõnelda, mis südamele pakitseb. Nii kasvavad meil inimesed, keda nimetatakse „kinnisteks“, „iseäralikeks“, inimesed, kes kõnelevad harva, kuid kõnelema hakates purskavad välja kõik, ilma pikema järelemõtlemiseta. Neisse noortesse pole kunagi sisendatud veendumust, et inimene on inimese sõber. Need noored on alati jäetud üksinda ja neist pole suudetud aru saada. Kindlasti kibestab see noort, sest vanemad pole osanud teda õieti kasvatada ega tema iseloomu kujundada. Seega vanemad ise peaksid ka kaasa aitama selleks, et noortel hiljem poleks neile ette heita, et neid pole mõistetud kodus.

Vanad võrdlevad sageli praeguse aja noorte soovet, huve ja nõudmist enestega omadega nende nooruses ja ei mõista noori. Kui tihti kuuleme vanu algavat oma tavalist noomitust sõnadega: „Kui mina veel noor olin...“ Sellele järgneb muidugi seletus, kuidas tema alati kodus viibis, suurema osa oma vabast ajast veetis kodus, püüdes ka oma jõu kohaselt kodu ülesehitamistöös abiks olla. Tõsi ju on, et suur osa tänapäeva noori võrdlemisi vähe viibib kodus ning abiksolemisest koduseis tõis ei tohi sageli mitte kõneldagi. Tänapäeva noorsoo huvide fookuses asub sport ning ülejäänud vaba aeg jaguneb pahatihti ajaviitekirjanduse ja tantsupidude küllastamise vahel. Helifilmidest saavad noored muljeid, lõputuid elamusi. Nad näevad lõbutsejaid ja pidutsejaid inimesi, hiilgust, sära. See kõik äratub noores tunge samasuguse hiilguse ja lõbu järele. Kodus ta seda ei leia. Kodu tundub talle liiga tühjane. Noo-

red oma ülekeevas noorustuhinas ei suuda õieti aru saada kodu tähtsusest. Nad ei suuda tungida asja sisemusse, vaid neid ahvatleb ainult asja väline külg. Siin oleks küll noorte kohus kord pikemalt järele mõelda ja siis selgusele jõuda, et millelgi muul maailmas pole enam väärtust kui — kodul.

Kuid siiski selles kõiges pole süüdi noor, kui siin süüst saab kõnelda, vaid praegune aeg oma üllatuste ja muudatustega. Noored põlevad teotsemisihast, uutest ideedest ja algatustest. Kodu tundub aga neile liiga kitsana. Noori huvitab kõik see, mis on uus ja ilus — vähemalt nende meelest ilus — ja nad ei suuda mõelda vanade õpetustele ja noomitustele: „Kui mina veel noor olin...“

Üheks mittemõistmise ja kodust võõrdumise põhjuseks on kindlasti ka see, et enamik tänapäeva noori on saanud parema hariduse, kui nende vanemad. Sellest on tingitud vanade vaadete halvustamine ja eneste paremaks pidamine. Sageli ütlevad noored uhkelt ilma igasuguse viisakuseta oma vanemaile: „Ah, mis sina sellest tead!“ jne. Siin peaksid aga noored kannatlikult selgitama, millest on tingitud need suured vahed endise ja praeguse aja vahel. Ka peaksid noored selgitama, kuidas oleks võimalik kodu paremini korraldada ja kaunistada, sest nende parem haridus peaks ju võimaldama seda. Nii näeksid vanemad, et nende muredest ja hoolitsustest on kasu, sest ka noored püüavad oma kodu kaunistamistöis abiks olla. Järsk ütlus: „Ah, mis sina sellest tead!“ mõjub liiga rusuvalt ja halvendab veelgi olukorda.

On tõsi, et noor ei suuda taluda vanade noomitusi ja õpetusi endisest ajast. Ta näib endale küllalt targana, suurena ja kogenenuna, talle näivad vanemate mälestused endisest ajast naeruväärseina. Ta ei suuda aru saada vanemate murest ja heatahtlikest õpe-

tusist. Noored peaksid pidama pühaks oma vanemate aega, ka siis, kui see tundub neile kaugena ja algelisena.

Meie noored ei tohiks vanadele ette heita nende konservatiivsust, sageli järele kaalumata, kas on tegemist konservatiivsusega või elutarkusega. Kas ei või meie oma ülekeevas noorustuhinas joosta vastu kivimüüri ja puruneda? Alles nii märkame, kui õiged olid vanemate õpetused ja noomitused. Kuid see kõik on siis juba hilja. Peame mõistma vanu, kogenud ja palju läbielanud inimesi. Meie ei tohiks unustada, et saame ka ise kord vanaks, ja kes teab, võib-olla ei suuda meiegi siis mõista noori ja noori oma kodu külge kõita.

Luues noorte ja vanade vahel vahekorra, mis põhjeneb vastastikusel arusaamisel, muutub kodu ka noortele palju armsamaks ja päikesepaistelisemaks. Kodu muutub noortele paigaks, kuhu nad võivad tulla oma hädade ja muredega, kus neid mõistetakse ja püütakse õigele teele juhtida. Iseseisvalt elukeerisesse sukeldunud noor murdub, sest ta ei ole õigeaegselt tundma õppinud elu tõelist külge. Ta polnud kodus omandanud veel küllaldaselt elukogemusi.

Erna Pent,
Kommertskooli rühmast,
17-a.

Võistles vanemas rühmas.

Minu parim sõber.

(Lõkkejutt).

Kujutelgem, et istume kõik ümber põleva lõkke ja vaatleme, kuidas tuleleegid ahnelt puuhalge neelates kõrgeid halle suitsusambaid taeva poole keerutavad. Viskame tulle veel mõned puuhalud. Oi, kui ahnelt haaravad neid tantsivad tuleleegid! Kui hea on istuda lõbusalt praksuva lõkke ääres, ümbritsetuna oma headest sõpradest. Ja täna

on siis minu kord teile juttu vesta. Mida peaksin aga teile jutustama? Hea küll, jutustan teile oma parimast ning ustavaimast sõbrast. Kahjuks ei saa ma teda aga teile praegu esitella, sest ta ei ole ju siin, aga ega ma ei tahakski teda ennast teile näidata, sest ta on ja jääb ainult minu sõbraks.

Ma usun, et igapäev meie hulgast leidub häid sõpru, kellele nii mõnigi kord usaldame oma väikese saladuse, kellega võime tihti jagada muresid ja rõõme ning arutella päevaküsimusi, mille lahendamine üksi tekitaks sageli raskusi. „Truu sõber on enam väärt kui kott kulda,“ ütleb vanasõna.

Ka minul on palju häid sõpru, kuid oma parimat sõpra ei või ma siiski elusolendite hulka lugeda. Igal õhtul, vabanenud päevastest toimetustest ja kohustustest, avan oma laualaeka, kust mulle alati kui tervitades vastu vaatab minu truu sõber — hallikaaneline päevik. Avanud ta hallid tüsedad kaaned, hakkab talle jutustama päeva tähtsaimaist sündmusist. Usaldan talle kõik oma südameilt, sest tean, et ta väärib minu usaldust ja hoiab kõik ainult endale.

Ei jutusta ainult mina temale — ka tema jutustab minule! Ta jutustab mulle juhtumest, millest talle kord olen kirjutanud ja mis mul endal pikapeale ununenud. Kui soovin neid jälle meelde tuletada, tarvitseb mul ainult pöörata krabisevaid lehti ja mu vana sõber jutustabki minu elamusist, missuguseist just parajasti soovin kuulda.

Nii jutleme peaaegu igal õhtul, ja ma pean ütleva, et mul on siis alati niisugune tunne, et ta on tõesti minu parim sõber, kellega kunagi ei saaks tülitada.

Kuid siiski, kord juhtus nii, et minu vana hea sõber oleks hävinenud minu äkilisuse tõttu.

See juhtus enne jõule, kui läksin koju kodutütarde koonduselt. Koon-

dusel olime valmistanud jõuluringituisi, põletades puuasjakestesse mitmesuguseid mustreid. See oli väga huvitav töö, ja pärast, vaadates igauksi oma hästiõnnestunud kunstitööd, olime kõik ülevas meeleolus. Koju jõudnud, tahtsin kohe peale õhtusööki jutustada oma sõbrale lõbusast koondusest ja teistestki uudistest. Kui aga seisin avatud laualaeka ees, oli mu hea tuju kui käega pühitud. Kus oli siis minu truu sõber? Tõstsin üht raamatut ja teist, kuid asjatult — oma sõpra ma ei leidnud. Ma otse tuiskasin oma raamatutega siia ja sinna. Olin juba päris meeleheitel, kui ta viimaks ometi tuli nähtavale ühe suure paksu raamatu alt. Ohkasin kergendatult. Kuid kuidas oli ta sinna sattunud? — Peagi selgus mulle kõik. Olin kogemata unustanud eelmisel õhtul laualaeka lukustamata, ja nüüd siis oli keegi selle sisust huvi tundnud. Hetkeks seisin liikumatult paigal, hoides käes oma hallikaanelist sõpra, — siis aga valdas mind ääretu vastumeelsus tema vastu, ja mõtlemata sellele, et tema minu saladuste avalikustulekus sugugi süüdi ei olnud, otsustasin teda otsemat teed põlevasse ahju visata. Olles avanud juba ahjuukse, mõtlesin veel viivu, mis nüüd teha, — kas visata või mitte?

Juba tormasid tantsivad tuleleegid ahnelt mu vana kaaslaste poole, juba haaras üks lekidest ta pealmise kaane, aga ei, seal andis mu süda siiski järele! Tõmbasin ta ruttu ahjust välja ja puhusin minema üleannetu tuleleegi. Mõtlesin, et kes teab, kas keegi ongi lugenud ta sisu. Mõni ehk otsis laekast midagi ja lükkas ta kogemata teiste raamatute alla.

Niisiis pääses mu vana sõber seekord. Nüüd aga laualaegast avades vaatab ta igakord mulle otsa justkui natuke etteheitvalt oma pruunikspõlenud nurgaga.

Ja praegu, vaadates hõõguvaid tukke, meenub mulle nii selgesti mu sõbra võitlus tulega.

Nüüd aga hoian teda hoolsamini luku taga. Jutustan talle endiselt kõik ja tunnen, et ta on siiski minu ustavaim ja parim sõber.

Evi Propst,
Kommertskooli rühmast,
15-a.

Võistles keskmises rühmas.

Minu parim sõber.

Minu parim sõber on Helgi. Ta on 11-aastane, käib Lenderi eraalgkooli 3. klassis, elab Kõleri tänavas.

Meie sõprus algas siis, kui tema meie kõrvale majja elama asus. Olime mõlemad siis üsna väikesed. Mina olin siis kolme- ja tema kaheaastane. Alguses see meie vahekord just kõige roosilisem ei olnud. Kui mina tegin midagi tema tahtmise vastu, siis tema kohe „krauh“ küüntega minu nägu lõhki. Ei mul olnud muud nõu, kui läksin oma emale näitama, et näe, Helgi kratsis minu näo lõhki. Ema ütles: „Helgi on sinust väiksem ja rumalam, sellepärast tema teeb. Ära sina aga temale haiget tee!“ Nii ütles ema alati.

Mõne aja pärast ei olnud minu näol enam Helgi kriimustusi. Harjusime teineteisega nii ära, et ei tahtnudki lahku minna. Kui siis talle järele tuld, ütles Helgi oma vanematele: „Mina ei olegi teie laps!“ Mina ütlesin niisamuti, kui ma Helgi juures olin.

Kord mängisime Helgiga tänaval. Oli soe ja meie panime palitud tee äärde maha. Tulime sealt varsti hoovi ja unustasime palitud tänavale. Helgi ema tuli linnast ja korjas palitud ära, ilma et meile oleks ütelnud. Siis tuli ta meie juurde ja käskis palitud selga panna, et muidu on vilu. Jooksime siis palituid tooma, kuid, oh õnnetust, neid seal enam polnud! Mis nüüd teha? Hirmutati siis, et mõne aja eest läinud mustlased mööda, küllap teie palitud on nende käes. Kus minul tuli kohe

kisa lahti, et nüüd olen ma palitust ilma! Helgi lõi külma rahuga käega, et on läinud, on läinud. Küll saab uue jälle.

Saadi siis veel tõesti meie teada mustlastelt palitud kätte. Andsime lubaduse, et enam nii hooletult riideid ei jäta. Alles mitme aasta pärast saime teada, et Helgi ema tõi palitud ära. See oli meile aga õpetuseks, sest enam ei jätnud meie oma asju hooletusse.

Suvel armastasime ilusa ilmaga ikka väljas mängida. Talvel aga pidime toaga leppima. Ega meil sealgi aeg igavaks läinud, tööd ja mängu oli nii palju. Tihti tuli ajast puudus, oli vaja veel vanematel ajapikendust tellida, kui sööma või magama kutsuti. Kuidas võibki katkestada, kui midagi väga tähtsat pooleli on? Mängisime nukkudega nii, et meie oleme emad ja nukud on meie lapsed. Tegime siis nendega niisama, nagu meie emad oma laste eest hoolitsevad. Ega meie seda tahtnudki, et vanemad õed meie mängu pealt vaatavad ja kuulavad, mis meie oma lastega räägime. Nemat naersid meid ja ütlesid, et küll teie olete rumalad. Sellepärast panime ikka ukse kinni ja olime üksi oma lastega, teisest nägemata.

Teine meie armsam mäng oli „koolimäng“. Kordamööda olime õpetajaks ja teine oli siis õpilane. Kui õpilasel tükid hästi õpitud ei olnud, siis sai õpetajalt noomida ja halvemal juhul pidi ka kinni jääma, kuni õppetükk selge. Nii valmistasime kooliaega ette, mis nüüd juba mitu talve on kestnud.

Kahe aasta eest kolis Helgi teise koh-ta elama. Olime mõlemad kurvad, kahju oli teineteisest lahkuda. Sõpradeks jääme siiski. Käime, kui aega on, teineteist vaatamas, koos kelgutamas ja uisutamas.

Oie Sepp,

Lasnamäe rühmast, 11-a.
Võistles nooremas rühmas.

Kodutütarde uisupäev.

Juba kaua ootasime igatsusega oma uisupäeva. Esialgsel tähtpäeval jäi uisupäev kohutava külma tõttu pidamata. Lõpuks saabus siiski too kauaoodatud päev, ja nimelt 3. märtsil 1940. a. Selgus, et ilm oli kõigiti soodus. Pidime juba kell pool kaksteist olema Reaalkooli liiväljal, sest tahtsime veel trennida pulga-andmist teateuisutamiseks, aga nagu alati oli meil ka sel korral igasuguseid takistusi, nii et saabusime täpselt pool tundi hiljem. Kell oli kaksteist, ja seega pidid mängud just parajasti algama. Arvasime,

meister prl. Kaljuvee ja kaks tema andekamat õpilast mitmesuguseid iluuisutamise võtteid, mis võeti vastu suure aplausiga. Prl. Kaljuvee oli nii lahke ja õpetas ka meile mõningaid iluuisutamise võtteid, mis olid sobivad algajaile. — Järgnes iluuisutamise võistlus Tallinna Ringkonna Kodutütarde meistri nimele. Võistlus lõppes Kommertskooli rühma kodutütre Tiki Tomson'i ülekaaluka võiduga, eriti mainimisväärne oli tema spiraali sooritamine. Nähtavasti sattus sellest isegi üks fotograaf ülimasse vaimustusse,

Uisupäeval.

et meid ootab kõva „peapesu“ prl. Rebaselt hilinemise pärast, pealegi oli teatepulk meie hooldamisel, nii et ka teised ei saanud harjutada. Aga selgus, et meie ei olnudki kõige viimased, sest leidis veelgi laisemaid. Panime kiiresti uisud alla ja tõttasime välja. Jää oli väga hea, ja juba esimese katse juures sõita ühest liivälja otsast teise saime jää libedust „hädamaandumise“ näol tunda omal nahal. — Mõne aja pärast kogunes ka teisi kodutütreid jääle, ja et uisupäeva korraldajad kodutütarde juhtkond oli saanud, siis võis prl. Kass Kodutütarde uisupäeva pidulikult avada. Kõigepealt demonstreerisid meile Eesti iluuisutamise

sest ta pildistas Tikit mitmes poosis. — Pärast iluuisutamise-võistlusi hakati tegema ettevalmistusi teateuisutamiseks. Kahjuks selgus, et Kommertskooli rühm oli siin ainukeseks võistlevaks naiskonnaks. Et üksinda võistelda pole võimalik, siis kombineeris prl. Rebane teistest kohalviibivaid kodutütardest Kommertskooli rühmale vastasnaiskonna. Kõlas stardivile, ja sõit läks lahti. Juba esimesest vahetusest oli Kommertskooli rühma naiskonnal suur edumaa, ja et ühtegi pulga kukumist ei juhtunud ega muud äpardust ei olnud, siis jõudis Tiki, Kommertskooli rühma naiskonna parim sõitja, esimesena finiši, ja seega saavutas see

rühm Tallinna Kodutütarde Ringkonna teateisutamise meistri tiitli. — Nooremate teateisutamine möödus suure kukkumise tähe all. Kukkusid mõlema võistleva naiskonna tüdrukud. Seekord lõppes aga võistlus kombineeritud naiskonna võiduga. — Sellega oli kava läbi ja järgnes auhindade kätteandmine. Lõppsõna ütles ringkonnavanem pr. H. Tekkel, kes luges mängud kõigiti kordaläinuks. Et ilm oli ilus, siis

ei olnud kellelgi suuremat isu koju minekuks. Moodustasime ahela ja uisutasime lõbusaid laule lauldes veel vähemalt paar tundi. Kui siis lõpuks lahusime, oli meie ühiseks sooviks: oleks kodutütarde uisupäev ka tuleval aastal niisama lõbus ja tore!

Evi Treufeldt ja Larissa
Olmirand,

Kommertskooli rühmast.

Suusatamisvõistlus.

„Väikeste“ salk oli väga ärevil. Kõik rääkisid midagi, kuid keegi ei kuulnud ja kära oli võimatu. Ainult Hele Talvi vaikis ja katsus kuulata, aga ta ei saanud kellegi sõnadest aru. Ta oli veidi haavunud, et keegi teda ei kõnetanud, kuid see oli ju alati nii. Hele katsus ikka ja jälle leida selle põhjust, ja alati jõudis ta otsusele, et ta ise oma arguse ja tagasihoidlikkusega on selles süüdi. Muidu oli kõik enam-vähem korras, aga kui asi puutus mõnesse ühissettevõttesse, siis jäi Hele ikka kõrvale. Just nagu praegugi: kõik olid ärevil omavahel korraldatava suusatamisvõistluse pärast, kuid ükski ei mõtelnud, et see ka Helet oleks võinud huvitada. Kuid seekord otsustas Hele midagi ette võtta, et mitte jälle tähele panemata jääda.

Tüdrukud rahunesid aegamööda ja salgajuht kõneles võistlustingimustest. Hele kaalus, kas ta suudaks saavutada esikohta. Kui jah, siis oli ta „a“ päästetud, kui ei, siis... Aga Hele oli hea suusataja, vähemalt ta ise arvas nii, ja kui ka ilm oli hea, siis võis Hele samahästi võita kui mõni teinegi. Ka pärast koonduse lõppu kodu poole sammudes mõtles Hele ikka veel võistlusele. Hele ei igatsenud esikohta auhinnaks lubatud laualipu pärast, vaid ta tahtis „Väikeste“ salgale näidata, et ka Hele võib olla esimene, kui ta

tahab. Talle tuli meelde, et salgajuht oli rääkinud kunagi ammu, et kõik kodutütred on üheväärsed, kuid igaüks peab ise katsuma olla samaväärne kaaslasega. Hele leidis, et tema oli unustanud oma kohustused ja polnud kunagi katsunud midagi teha, et teised teda arvestaksid. Ja kui ta nüüd võidaks esimese auhinna, võib-olla hakkavad nad tast rohkem lugu pidama.

Järgmisel pühapäeval sõitis Hele ühes ema ja venna Ilmariga maale vanaemale külla. Ilmar oli lubanud korraldada väikese võidusõidu suuskadel vanaema kartulipõllul. Pärast lõunat asusid nad teele. Ilmar oli määranud rännaku eesmärgiks vana kuuse künka tipul. Kuuseni oli päris hulk maad ja Ilmar suusatas väga hästi. Umbes pool maad oli alles sõidetud, kui Hele juba väsis, kuid poo-

leli ta ei jätnud. Kui ruttu ta kuuse juurde jõudis, sellest olenes Ilmari otsus, mis pidi teatama, kas Hele kõlbabki võistlejate hulka. Ilmar oli hulga maad ees ja Hele katsus asjalt talle lähemale jõuda. Aga kui ta siis üles künkale jõudis, hüüdis Ilmar talle vastu, et ühe tüdruku kohta olevat see isegi väga hästi olnud. Hele muutus heameelest päris punaseks, sest ta oli nüüd kindel esikoha saavutamises. Tagasi sõites kujutles ta, kuidas ta seisab „Väikeste“ salga keskel ja võtab vastu õnnitlusi. Kaua aga ei saanud Hele nii unistada, sest ta sõitis otse lumisesse männipöösasse.

Ootusärevuses tundub aeg alati kahekordselt pikana, samuti tundus kaks nädalat Helele terve kuuna. Esimesel nädalal uskus Hele, et ainult tema võib tulla esikohale. Teise nädala algul mõtles ta, et ta peab siiski kõvasti pingutama, kui ta midagi tahab saavutada. Võistluspäeva hommikuks muutus aga kogu asi täiesti lootusetuks. Riietumisel oli Hele nii ärritatud, et ta mitu korda üksikuid esemeid kaotas, ja kui ta lõpuks valmis oli, siis oli ta üleni higine. Ema soovis talle kõike head ja manitses, et ta mitte ei külmetuks. Teel omnibusejaama mõtles Hele ainult esikohale. Kas ta saavutab selle? Ilmar oli ju öelnud, et ta suusatab ühe tüdruku kohta väga hästi, kuid võib-olla on

teisigi, kes niisama hästi ja veel pareminigi suusatavad.

Jõudnud bussi juurde, leidis Hele seal juba hulga tüdrukeid. Pääaegu terve rühm oli kohal. Ka need, kelle polnudki suuski, olid tulnud vaatama teiste võistlust. „Väikeste“ salk oli terve na kohal. Tüdrukud imestusid väga, nähes Helet. Rühmavanem ja rühmajuht saabusid ka. Rühmavanema seljakott oli nii kõvasti täis tuubitud, et vaevalt andis kinni. See sisaldas vist võistluseks tarvisminevat materjali, nii arvasid tüdrukud. Siis istusid kõik bussi ja sõit algas. Hele tundis, kuidas ta süda läks veidi pahaks, vist erutusest.

Võistlus möödus Helele nagu unes. Ta ärkas alles siis, kui ta seisis oma salga keskel. Kõrvus kostis ikka veel rühmavanema hää, kes oli teatanud tulemused. Hele oli siiski saanud esimese koha! Vaadeldes oma salga tüdrukeid leidis Hele, et kõik olid muutunud väga aupaklikuks. Salgajuht Taimi õnnitles teda pidulikult ja ütles, et nad kõik on rõõmsad Hele võidu puhul. Hele punastus veidi. See oli toredam, kui ta arvata oli võinud! Nüüd ometi nägid tüdrukud, et mitte alati ei jäänud Hele viimaseks!

Helga Teller, 13-a.,
Kommertsikooli rühmast.

Matk suuskadel läbi talvise looduse.

Sageli mõeldakse, et talv on igav ja pikk, kuid tõeliselt pole see sugugi nii. Ka talvel võib vabu päevi väga kasulikult ja lõbusasti mööda saata.

Üheks suurimaks lõbuks on siis muidugi suusatamine ja niisamuti ka uisutamine. Vähe on vist tütarlapsi ja veel vähem kodutütteid, kes ei tunneks nendest lõbudest rõõmu. Mina ei taha

kuidagi toas istuda, kui valge vaibaga kattunud loodus nii meelitavalt kutsub. Päike saadab oma helekollaseid kiiri lumele, mis panevad selle kristalselt särama. Ei nüüd või looduse vaatlemisega aega raisata, vaid pean ruttama, et saaksin teha väikese matka suuskadel enne veel, kui pimeneb. Riietumine võtab palju aega, sest peab

ennast korralikult „sisse pakkima“, muidu võib külm näpistama hakata. Juba on isa mu suusad korda seadnud, seal nad seisavadki lumes püsti. Nüüd suusad alla, ja sõit läheb lahti! Üksikuid suuri lumehelbeid langeb mu juustele, siis näole, riietele, ja lõpuks olen ise väike lumehelbeke. Suusad libisevad hästi, vaja ainult anda väike tõuge, ja juba oledki tüki maad edasi jõudnud. Alguses teeb tuul näole natuke liiga, kuid peagi harjub sellega.

Ümbrus on kaunis lage. Ümberringi on näha üksikuid talusid ja nende ümber askeldavaid perenaisi. Peagi kerkib silmapiirile metsariba. Juhin oma suusad kohe sennapoole. See on kõrge kuusemets, mida kavatsen läbida. Lumi on tallamata, nähtavasti pole siit keegi läbi sõitnud. Natuke raske on küll teed rajada läbi pehme ja paksu lume, kuid see teeb sõidu seda huvitavamaks. Varsti pean aga suuskadele kükitama, sest puude oksad on raske lumekoorma all paindunud madalale. Küll on tore, kui lund langeb okstelt mütsile ja riietele! Olen väga tilluke

kuuskede kõrval. Viimaks muutub mets hõredamaks ning päikesekiired kuldavad okstel lasuvat lund. Seisatan ja vaatlen seda kaunist looduspilti. Huvitavad on varjud lumel. Teel silman üksikuid jälgi, millede vaatlamine pakub mulle huvi. Varsti jõuan selgusele, et siit on jänes joosnud. Oravad on kraapinud endale sipelgapessa suure augu, kus hoida talvist toidumoota.

Peagi lõpeb mets, ja nüüd pean jätkama teed mööda aia äärt. Natuke kaugemal minust seisab suur pihlakas, mille tumepunased marjad näivad värsketena. Sõidan puu alla ja murran endale suure kobara, mille kinnitan rinda. Kui hea on külmunud pihlakaid süüa! Tee kaob ja kaob ning varsti olengi kodus.

Ematõttab mulle vastu, et kutsuda mind ruttu sooja ja sööma. Mu söögiisu on võrratu!

Kodutütred, suusad alla ja vabasse loodusesse!

L. Tael,
III GPR rühmast, 15-a.

Ma kodutütar.

*Ma kodutütar väike,
isa, ema päike.*

*Mul ikka rõõmus meel,
kui sammun eluteel.*

*Kui kord ma suureks sirgun
siis isamaale tajan
ma valmis olla alafi.*

*Ka tubliks emaks sirguda
ja eesti naiseks kasvada
ma tajan.*

*Daisy Roosaar,
Tallinna 1. 20. algk. rühmast,
11-a.*

Kodutütrest.

Maimu õppis Saravere algkooli teises klassis. Maimu oli hooletu ja tegi kõiki asju viimasel minutil ega olnud ka hea õppiija. Hommikul ei jõudnud ta kunagi õigeks ajaks kooli, sest ta armastas voodis lamada, kuigi ta ammu oli ärrganud. Viimasel minutil tormas ta siis kooli, jättes voodi tege mata ja vahel isegi näo pesemata. Koolis oli ta tihti vallatu, segas tundi, ja kui temalt midagi küsiti, siis ei osanud ta vastata. Koolist kojuminekul oli tal alati rutt, sest kodus võis aega veeta lõbusamini kui koolis. Nii tõukas ta teisi õpilasi, et rutemini oma riideid kätte saada. Tänaaval jooksis ta teistele inimestele vastu, kuid kunagi ta ei vabandanud. Kodus oli tal nii palju muud tegemist, et õppimiseks aega ei jätkunud. Öhtul oli ta nii väsinud, et nägu ja hambaid pesta ta küll ei jõudnud.

Ühel päeval ütles klassijuhataja, et ka nende klassist võivad õpilased astuda kodutütarde hulka. Maimu oli sellest vaimustatud ja tahtis kohe kodutütreks saada, sest ta teadis, et kodutütarde hulgas on alati lõbus ja

huvitav olla. Maimu üllatuseks luges õpetaja ette kodutütre 10 käsku, mida noored kodutütred pidid täitma.

Maimule tundusid need kõik imelikudena. Miks ei või siis hommikul kaua voodis lamada? Milleks alati silmi pesta ja hambaid puhastada ning niimoodi aega raisata?

Maimu ei kuulnud kunagi ema sõna. Ema sageli ei lubanud Maimut välja mängima, kuid siis läks ta salaja. Nüüd pidi ta aga ema sõna kuulma, kui tahtis kodutütreks saada.

Maimul oli päris raske otsustada, kas loobuda vanadest harjumustest või kodutütreks saamisest. Et ta aga ei tahtnud teistest kaasõpilastest maha jääda, siis sai temastki kodutütar.

Algul valmistas kodutütre kümne käsu täitmine talle palju raskusi, kuid kartuses, et ta kodutütarde hulgast välja heidetakse, täitis ta kõik käsud nii hoolsasti, kui ta sai. Varsti olid need talle harjumuseks saanud. Ja endisest hooletust ja lohakast Maimust oli saanud hea ja viisakas kodutütar.

Aino Teivas, 10-a.

Kodutütar —

loomade ja looduse sõber ning nende kaitsja.

Talv on möödumas. Selgest, sinetavast taevast paistab hele päike üksikutele lumelaikudele, mis seisavad mahajäetutena ja hallidena. Varsti kaovad needki ja järele jäävad vaid siri-sevad ojakesed, mis otsivad teed maa-sügavusse.

Keset heinamaid lookleb jõgi, mis igatseb vabaneda paksust jääkattest. Ta peksab vihaselt laineid vastu vanglalage, kuni see puruneb ja hävib. Jõgi hakkab sinetama.

Kevadisel varahommikul jalutab särasilmaline tütarlaps karges kevadeõhus ja korjab esimesi sinililli, et neid viia emale kui esimesi kevadekuulutajaid. Tütarlaps tunneb rõõmu igast rüübist, mis arglikult pistab nina mullapõuest. Ta ei raatsi hiirekõrvus põõsaks murda, silmitseb armastusega ühelt puult teisele hüplevat oravat, tõstab mardika jalule või päästab ta koerapojakese lõugade vahelt, kui see kavatseb mardikaga mängida. Tütar-

lapsel on palju sõpru. Kõik loomad, olgu need suured või väikesed, on tema sõbrad ja kõiki ta kaitseb. Õhtul, enne magamaminekut, asetab oma parima sõbra, väikese koerapojukese, pehmele padjale, katab ta vaibaga ja alles siis heidab ta ise puhkama.

Tütarlaps töötas Kodutütarde orga-

nisatsioonis tubli tüdrukuna ja tema oli oma lipukirjaks seadnud:

„Olen loomade ja looduse sõber ning nende kaitsja!“

Evi Kalde,

Tallinna l. 20. algk. rühmast,
16-a.

Väikese Ellu esimene kodutütarde koondus.

Rõõmsalt ja lustiliselt, hoolimata poristest teedest ja kõledast sügistuulest, sammub väike Ellu oma esimesele kodutütarde koondusele. Tema sõbratar, kes on kodutütar, oli talle rääkinud kodutütarde elust, ja see oli alati Ellut väga huvitanud. Tal tekkis soov astuda Kodutütarde organisatsiooni. Ema oli talle seda lubanud. Ja nüüd oli ta teel koondusele, põsed ärevusest punased ja silmad säravas. Ta kiirendas käiku, et õigeaks ajaks jõuda koondusele. Ellu ei teadnud veel, kas ta võetakse kodutütreks. Sõbratar oli küll ütelnud, et korralikud tütarlapsed saavad kodutütreks. Ellu oli korralik ja

ta koolitunnistus oli ka hea. Kuid siiski oli ta ärevil ja rahutu.

Kui Ellu kohale jõudis, oli tema sõbratar juba seal. Rõõmuga tutvustas see teda teiste kodutütardega. Varsti oli Ellu kõigiga sõber.

Kõlas vile ja kodutütred koondusid rivisse. Ellu ei teadnud, kuhu tema peab minema. Sõbratar juhtis ta uustulnukate rivisse. Pärast koonduse avamist läksid kodutütred teistesse ruumidesse, uustulnukad jäid sinna. Nüüd oli Ellul otsustav hetk — kas ta võetakse kodutütreks või mitte? Kui Ellu kuulis, et ta võetakse vastu Kodutütarde organisatsiooni, oli ta rõõm

suur. Ellu teadis, et nüüdsest peale algab tal suur ja raske töö. Ta teadis ka seda, et ükski inimene ei saa elus raskusteta läbi. Saanud kodutütreks, lubas ta täita kõik kodutütarde seadused ja jääda tubliks ning ausaks isamaatütreks.

Kui koondus oli lõppenud, sammus

Ellu nagu unenäos koju. Ma olen kodutütar, kodutütar! helises rõõmsalt Ellu rinnus. Kui ta koju jõudis, võttis ta hellalt ema kaela ümbert kinni ja sosistas: „Ma olen kodutütar!“

Ella Pakkas,

Rahumäe rühmast, 12-a.

Matk Aegviitu.

Kevadel, kui olime saanud koolist lahti ja kõigil seisis ees suvevaheaeg, siis otsustasime kodutütred, nimelt Rahumäe rühm, minna matkale Aegviitu.

Kella seitsmeks pidid kõik ilmuma Nõmme jaama. Tõusin kell 6 ja hakkasin ruttu valmistuma minekule, sest aega ei olnud kuigi palju. Kui jõudsin Rahumäe jaama, ootasid juba teised seltsilised-kodutütred Tallinnast saabuvat rongi, mis pidi meid viima Nõmmele. Peagi tossutas ette masin ja viieminutilise sõidu järel olime kogunemiskohas. Ilm oli ilus ja kuldne päike hakkas tõusma, et äratada veel uinuvat loodust. Varsti olid kõik matkajad kohal, seljakotid seljas või paunad käe otsas.

Üks meist oli toonud kaasa ka võrkpalli. Me kõik olime vormis, kollased kaelarätid kaelas, mis tuletasid

meelde päikesekiiri. Nii me siis astusime nagu päikesed Tallinna minevasse rongi. Kõikide tuju oli ülihea. Ei pannud tähelegi, kui juba olime Tallinna jaamas. Juba jälle astusime teisele rongile teades, et seda enne Aegviitu jõudmist enam ei tule teha. Ruttu olid täidetud kõik aknaalused istekohad, sest kõik tahtsid sõidu ajal välja vaadata. Olime siiski vara kohal ja nii mõnigi käis perroonil vaatamas, kas rong hakkab juba minema. Ja ega's surmani ikka tule oodata! Vile!... Rong hakkas liikuma, ikka kiiremini ja kiiremini.

Varsti hakkasid kõik ootama, millal tuleb ükskord Aegviidu. Olime sõidust tüdinenud, ent ei lasknud seda välja paista. Kui rong saabus jälle ühte jaama, võisime sildilt lugeda „Aegviidu“. Nüüd võtsime oma kompsud ja läksime maha. Mulle oli ümborus võõras. Asusime teele, et tutvuda Aegviidu loodusega ja veeta lõbusaid tunde. Sammusime algul mööda maanteed, siis pöörusime metsa. Metsa serval asus väike suvila, millel olid valged lehed aknal märgiks, et korter on välja üürida. Kodutütred naljatasid, et võtavad selle endale suvepäevade veetmiseks. Leidsime varsti ühe roheline platsi, kus puhkasime ja einetasime. Kaua ei püsinud aga me paigal. Nii siis liikusime edasi lootes leida „Turistide Kodu“. Varsti jõudsimegi sinna. Otse „Turistide Kodu“ ukse ees peegeldus järv. „Turistide

Kodu“ asetes looduslikult ilusas kohas. Pildistasime seal kaks korda.

Näinud „Turistide Kodu“, hakkasime otsima mäe, kust pidi näha olema neli järve. No küll me ekslesime ringi! Viimaks mõned agarad otsijad nägid, et vaat' siin see otsitav mägi ongi! Vaatasime siis igasse ilmakaarde ja tõepoolest paistis neli järve. Aeg oli veerenud ja oli keskpäev. Päike kõrvetas pealae kohal ja meid hakkas piinama joogijanu. Otsisime siis jälle oma rohelise platsi üles ja kinnitasime keha. Siis hakkasime mängima. Nüüd oli igapäev rohkem püsivust, sest ümbrus oli enam-vähem tuttav. Huvitav oli mängida luuremängu. Meid jaotati kahte gruppi. Ühed olid põgenikud, teised tagaajajad. Põgeneked tähistasid mindud teed noolekestega, mida pandi maha ja puude otsa. Rõõmsate kilgetega otsisid tagaajajad noolekesi, et jõuda põgenike juurde. Kui ajajad olid põgenejate lähedal, kargasid viimased oma peidurkaist päris sõjakisaga välja. Siis vahetasime osad ja mäng võis jälle alata. Korraldasime ka võidujookse ja mängisime rahvastepalli.

Kõikide kurgud kuivasid jooksust ja palavusest. Tuli kätte joogivee puu-

dus. Kellel oli veel natuke seda kallihinnalist vett, sellelt anusid kõik. Otsustasime, et ei lähe varasele rongile. Mängisime veel natuke ja käisime end järvekaldal pesemas. Seal olles hakkas keegi meist üht viisi laulma ja me luuletasime sellele ka sõnad. Laul käis muidugi matka kohta. Läksime siis platsile tagasi ja panime sõnad paberile. Salmide lõpus kordasime: „Matkake, matkake, see on suurim lõbuke!“ Ja tõesti, matk oli ja on lõbu kodutütardele, kes ühiselt õpivad tundma kodumaa loodust. Pildistasime veel mitu korda, nii et kogu matkast oli meil kuus pilti. Siis korraldasime oma asjad ja hakkasime jaa-ma poole minema, jättes jumalaga armsakssaanud rohelise platsiga.

Teel olles korjasime palju lilli. Jaa-ma jõudes oli igapäev käes kimbuke. Et oli veel aega, siis tutvusime ka jaama ümbrusega ja käisime pagari juures maiustamas. Aeg möödus ruttu ja kell 10 saabus rong. Salgake rõõmsaid ja lõbusaid kodumaatütred astus vagunisse, et sõita tagasi koju, kaasas hea mälestus ja kimbuke lilli.

Silvia Hermlin,
Rahumäe rühmast,
13-a.

Mustikakorjamisvõistlus.

Ühel päeval 1939. aasta suvel oli meie laagris Keila-Joal tähtsa ja suure punktina meie päevakorras mustikakorjamisvõistlus.

Ikka olid tulnud esimesele kohale I ja II telkkond. Et II telkkond, s. o. poola tüdrukud, said esimesi kohti, selle vastu polnud meil midagi, aga et I telkkonnal oli „näkkamist“ esikohtade suhtes, see tegi meile juba natuke peavalu.

Võistluse kestus oli 1½ tundi: ¼ tun-di kõhtu noppimiseks, ¾ tun-

di ämbrisse, s. o. supi jaoks noppimiseks. Viimase ¼ tunni kestes korjatud mustikate hulk pidi ühtlasi otsustama võistluse parima „meeskonna“. Meie rühmajuhth ja võistlusejuht Ebba andis vilega vastavaid märke. Võistluse auhinnaks oli meie rühmanem välja pannud šokolaadi.

Kui siis kõlas võistlusjuhi vile, mis tähendas kõhtu noppimise lõppu ja ühtlasi võistlusmustikate vastuvõtmise algust, tormasime oma mustikaid ära viima.

Ebba mõõtis meie esimesed tassitaiet klaasiga ämbrisse. Klaasitaiet arv märgiti hoolsasti üles; selle õige ülesmärkimise eest hoolitsesime juba meie ise. Olime nobedad korjama ja pidasime silmas ka teiste telkkondade korjamistempot. „Rutemini, rutemini!“ ergutasime üksteist. Sidusime kruusid vööle ja nii, kahe käega noppides, täitusid meie tassid üsna ruttu.

Meie töö olid päris korralikud tulemused. Peagi kõlas võistluse lõppvile. Tüdrukud kogunesid Ebba ümber. Mõni tüdrukuist oli oma fassaadi

nii muutnud, et raske oli teda veel ära tunda. Nii oli Pintsel muutunud päris „kriimsilmaks“.

Siis arvatati kokku telkkondade järgi klaasitaiet arv. Meie telgi tüdrukud olid korjanud 17½ klaasitait, I telkkond — 15 klaasitait, II telkkond — 12½ klaasitait ning III ja IV telkkond olid kumbki korjanud 9 klaasitait. Järelikult olime tulnud esimesele kohale.

A s t a M ä n n i k,
Kommertsikooli rühmast,
16-a.

Rahumäe rühma tervisvalvuri-kursused.

Selle aasta esimesel koondusel teatati meile, et meie rühmas algavad tervisvalvuri-kursused. Meie kõik huvitas kursus väga aine uudsuse tõttu, sest terve maailma lapsed õpivad praegu esmaabi, et tarviduse korral aidata teisi ja ennast. Peame ju meigi kodutütred olema alati valmis. Lubasime omalt poolt teha kõik kursuste õnnestumiseks.

Kursused algasid prl. Saarmanni juhatusel. Kursustest võtsid osa kõik meie rühma kodutütred. Hiljem, kui käsitlesime raskemaid punkte esmaabist, olid kohal ainult üle 10 a. kodutütred.

Kursustel on peetud 7 loengut. Algasime oma kursusi puhtuse algnõuete tundmaõppimisega. Meile, suurtele tüdrukutele, tundus alguses see imeilikuna, et kõneldakse nii iseenesest-mõistetavaist asjust, kuid ega see sugugi ilma asjata olnudki. Kindlasti sai meist igauks teadlikumaks puhtuse tähtsusest ja eks mõnele see kulus päris äragi.

Meie „pesamunad“, kuuldes päikese tervendavast mõjust, hakkasid selle

küsimuse üle arutama ja jõudsid sellele lõppotsusele, et päike annab ju soojust ja samuti ka praeahi — järelikult on sel samasugune hea mõju, kuid kahju, et ainult kookidele. Aga kui me õige prooviksime ja poeksime ise ka talveks praeahju!

Haavadest, luumurretest ja mürgitustest rääkides oli peaaegu igal jutustada mõni looke juba oma kogemustest, kus oleks nii mõnigi rumalus jäänud tegemata, kui oleks tuntud esmaabi.

Sidemete-õpetus oli vist küll kõige huvitavam, sest siin võisime kohe ka ise oma teadmisi rakendada. Õppisime tundma jala-, käe-, pea- jne. sidemeid. Osa neist oli kaunis keerulisi ja pidime enne mitu korda proovima, kui selgeks saime.

Kursuste lõppedes peame andma eksamid, mille sooritamisel saame vastava märgi ja parim lõpetaja auhinna. Õpime suure hoolega, sest kes meist ei tahaks olla rühma parim tervisevalvur!

S e l m a A a r d a m, 13-a.,
Rahumäe rühmast,

Veel kord jälleenägemine.

Lõdisedes külmas meretuules seisab salk tüdrukid sadamas ja ootab Soomest saabuvat reisijatelaeva „Kassari“, mille pardal viibib neli unustamatut poola „harcercka’t“. Kell kolm peab laev kohal olema. Veel ainult viis minutit puudub mainitud tunnist, kuid laeva pole nähagi. Üha talumatumaks muutub ootamine ja viimaks ei läbета enam omavahel jutugi puhuda, vaadatakse üksisilmi me-

Balti jaama poole. Teel vestleme kõigest läbisegi, kusjuures tõlgiks on üks Eestis elav poola skaut, kelle mingipärast ristisime „Valgeks Jorhiks“. Tema tõlgib meile ja lisab omalt poolt palju naljakat juurde, nii et keskustelu on haruldaselt huvitav ja lõbus. Tahaks rääkida veel nii palju, esitada neile küsimusi kogu nende elu-olu üle, kuid oleme jõudnud juba jaama. Siin selgub, et rongi väljumiseni on

rele. Ja siis viimaks ometi paistab laev. Nüüd jõuabki ta juba sadamasse ja trepp visatakse maale. Esimesena jõuab maale Zocha, järgnevad teised. Veel mõned minutid ja lahutamatud laagrikaaslased tervitavad üksteist. Antakse üle väikesi mälestusesemeid ja tervitusi laagrissejääjailt. Kuid pole aega jutlemiseks, „harcercka’d“ peavad juba tunni pärast lahkuma jäädavalt Tallinnast, et sõita edasi Kiviõlisse, kus tahavad külastada poola kaevureid. Jaguneme siis rühmadeks, et mitte tekitada ummikut ja liigume

aega ainult mõned minutid. Nii kurb kui see ka on, aega jätkub ainult viimasteks fotodeks ja jumalagajätudeks. Rongi esimese vile peale astuvad kõik vagunisse. Aeglaselt alustab rong sõitu, mis üha kiireneb. Veel vilgub valge taskurätt, tähistades poolakate olemasolu rongis, pea kaob seegi. Kõigi südameisse, kes seisavad saatjate ridades, jääb mõte: „Lühike oli see jälleenägemine, kuid mälestus sellest jääb püsima kauaks.“

E. Pinsolar,
Kommertsikooli rühmast, 17-a.

Hoiutegevus.

„Kes kopikat ei korja, see rublat ei saa.“

Kes meist poleks kuulnud seda vanasõna — „Kes kopikat ei korja, see rublat ei saa.“ Aga kui palju on meie seas neid, kes mõtlevad sellele, et kui asetame sendi sendi kõrvale, võib sellest sentide reast õige kiiresti kujuneda kroon ja kroonist kümned kroonid. Lööme mõnigikord hooletult käega — oh, mis see sent või paar tähendab! Kui me aga üles märgiksime kõik need mõtlematult kulutatud sendid, saaksime aasta jooksul juba võrdlemisi tähelepandava summa, mille eest oleksime võinud muretseda endale midagi õige head ning väärtuslikku. Tulutu pillamine aga ei too kasu kellegi.

Kuidas me aga neid sente kogume? Mõnelgi meist on olemas oma hoiukarbike, milles vahel leidub isegi kümneid kroone. Aga ega me tahagi saada mingisugusteks ihnuskoideks, kes oma kulda lausa kõlistavad ja selle läikest lõbu tunnevad. Meie kogume ju selleks, et kokkuhoitud summa eest endale midagi muretseda — seljakoti, suusad, raamatuid ja muud. Või tahaksime võtta kätte matkakepi ja kulgeda kodumaa kauneid metsateid. On ju siis hea, kui meil on varutud oma tagavarakopik.

Meie ei kavatsegi hoida oma kroone sukasääres, meil on palju paremaid ning kasulikumaid võimalusi. Pealegi selliseid, mis toob meie rahvamajandusele kasu ja lisaks veel meile enestele mõne ülearuse sendi. Mõtlen siin Riigihoiukassa poolt kõigile noorile antud võimalust viia oma raha, alates ühest kroonist, hoiule Riigihoiukassasse. Igale kroonile lisandub protsentide näol aastas juurde kolm senti. See raha on ju tõesti väga väike, ja võib-olla mõtleb mõnigi, kas on mõtet nii tühiste tulude eest näha vaeva

pangaskäimisega. Kui me aga nüüd siin veidi sotsiaalsemalt mõtleme — me ju töötame ikka omad pisikesed isiklikud huvid painutada suurte üldhuvide alla —, siis võiksime ju oma väikeste hoiustega olla kasulikud isegi kogu me rahvale. Meid, kodutütred, on ju ligi 20.000. Ja kui igaüks meist suudaks talletada kasvõi üheainsagi krooni, oleks meie poolt üldiseks kasutamiseks pankas pandud tervelt 20.000 krooni. Selle rahaga oleksime saanud ju kodutütardele osta talugi koos elusa ja eluta inventariga.

Ja Riigihoiukassa võimaldab igal meist kasutada oma hoiuseid omal äranägemisel, oma raha välja võtta siis, kui me seda just parajasti vajame. Pealegi on nii Riigihoiukassa kui ka Kodutütarde Vanema poolt välja kuulutatud rida auhindu esikohtadele tulnud rühmadele. Aga ka ilma nende auhindadeta gi haaraksime kinni meile pakutud võimalusist! Asume siis ise hooga ning innukalt tegutsema ja tõmbame kaasa neidki, kes on leiged ning kõhklejad.

Selleks jõudu ja head tahet!

Väljavõte Riigihoiukassa inspektori juhustest noortele säästjatele.

I. Kuidas teostada kokkuhoidu? See on võimalik mitmel viisil. — Osa noori teenib juba iseseisvalt. Teised, kes käivad koolis ja omavad ajutise teenistuse (karjased, marja- ja seenekorjajad jne.), võivad säästa suurema osa oma teenistusest seks ajaks, kui sissetulek puudub (riietuseks, matkadeks, õppeabinõudeks, õppe-rahadeks jne.). Suurem osa noortest, kel iseseisvat tulu pole, võib endile tagavarasid koguda kahel viisil: 1) hankides juhuslikku teenistust ja 2) hoides kokku vanematelt või sugulastelt

saadud taskuraha, mis tavaliselt kulu-
tatakse maiustustele, lõbustustele, eh-
teasjadele või muule tühjale-tähjale.
Säilitatud raha tuleb hoida mõnes
kindlas kohas, — hoiukarbis, vanemate
käes jne., kuni koguneb vähemalt üks
kroon. Siis viidagu kogutud summa
hoiule lähemasse Riigihoiukassa asu-
tusse, mille asukoha võib leida Riigi-
hoiukassa kalender-nimestikust.

II. Milline tähtsus on raha
hoiulepaigutamisel Riigi-
hoiukassasse?

1. Riigihoiukassa on kindlam raha
hoiukoht, sest sinna paigutatud hoiu-
summade eest vastutab riik kõigi oma
varanduste ja sissetulekutega.

2. Raha kodushoidmine on mitmeti
hädaohtlik, sest kodushoitav raha võib
hävineda võimaliku tuleõnnetuse kor-
ral. Ka hoolsaltki kodus peidetud ra-
hatagavara võib langeda varguse ohv-
riks ning paljudel juhtudel on selle hä-
vitanud isegi rotid ja hiired.

3. Kodushoitav raha ei teeni oma-
niku huvides juurdekasvu, s. t. ei kann-
a intresse ning sukasääres ja ahjuaugus
talletatavad kroonid on suureks kaotu-
seks meie riigi- ja rahvamajandusele.

III. Kuidas sooritada sisse-
makse Riigihoiukassa asu-
tustes? Riigihoiukassa asutustes
võib alaealistele avada hoiuarveid ka-
hel viisil: 1) vanemate või teiste isi-
kute poolt ja 2) alaealise enese poolt.
Esimesel juhul, kui esimese sissemaksu
teostab alaealise nimele keegi teine
isik, alaealine ise ei saa oma hoiuarvet
käsutada enne, kui ta saab täisealiseks.
Teisel juhul, kui alaealine ise teostab
esimese sissemaksu, käsutab ta oma
hoiuarvet iseseisvalt. Et hoiutegevuse
võistluse eesmärgiks on noorte hoiu-
alaline isetegevus, iseseisev tagavarade
kogumine ja nende tarvitamine, siis on
soovitav just viimane hoiuarve ava-
mise viis. Seepärast teadlik noor ko-
guja võtab oma kogutud raha (vähemalt
1 kroon), läheb Riigihoiukassa asutusse

ja küsib, kus saab hoiuarvet avada.
Kui on leidnud õige koha, avaldab ta
vastavale ametnikule soovi tähtajata
hoiuarve avamiseks. Siis ametnik an-
nab temale täitmiseks (vahel täidab ka
ise) vastava avalduslehe.

Täitnud avalduse ja kirjutanud alla
vastava kuupäeva ning oma nime,
hoiuletooja annab oma kogutud raha
ühes avalduslehega ametnikule. Amet-
nik kannab andmed raamatusse, võtab
sinna allkirja ja annab temale vastu
hoiuraamatu. Sest silmapilgust arva-
tes on noor juba teadlik ja võistlus-
võimeline hoiuarve omanik.

IV. Kuidas toimida summa de
väljavõtmisel? Kui hoiuraama-
tusse on kogunenud juba teatav taga-
vara, siis võib noor koguja vastava sum-
ma hoiuarvelt välja võtta. Selleks
hoiuse omanik peab kaasa võtma oma
hoiuraamatu ja isiklikult minema Riigihoiukassa asutusse. Kui hoiuse oma-
nik pole tuntud Riigihoiukassa asutu-
ses, siis tuleb kaasa võtta veel mõni
isikut tõestav dokument, — kas isiku-
tunnistus või õpilastunnistus. Hoiuse-
omaniku isikut võib tõestada ka ka-
sasolev tunnistaja — vanemad, üksuse
vanem, õpetaja või keegi teine Riigihoiukassa asutuses tuntud täisealine.
Riigihoiukassa asutuses esitab noor
oma hoiuraamatu ja palub välja anda
teatava summa. Ametnik ulatab te-
male täitmiseks väljamaksuavalduse.

Täidetud väljamaksuavalduse koha-
selt ametnik kirjutab hoiuraamatust
välja nõutud summa ja annab selle
arveomanikule hoiuraamatuga.

Raha väljavõtmisel tuleb alati vähe-
malt üks kroon arvele jätta, kuna vas-
tasel korral arve lõpetatakse ja hoiu-
raamat ära võetakse. Noortel aga ei
tuleks kunagi oma hoiuarvet lõpetada,
vaid jätkata püsivalt kogumist samasse
Riigihoiukassa hoiuraamatusse.

H. Poltimäe,

Riigihoiukassa inspektor.

Nõuandenurk.

Vormi korrashoiust.

Iga korraliku kodutütre tähtsamaks ülesandeks on vormi alatine korrashoid, et see igas olukorras oleks kasutatav.

Tähtsamaks korrashoiu-nõudeks on puhtus.

Plekkide kõrvaldamine.

Rasvaplekid: Värsket, kuivamata plekki hõõruda sooja veega pehme lapi abil kuni kõrvaldamiseni. Võib kasutada ka seepi. Niipea kui plekk on kadunud, katta pestud koht riidega ja triikida kuivaks.

Vananenud plekk katta bensiinist ja magneesiast valmistatud pudruga, lasta seista kuni bensiini äraauramiseni ja siis magneesia ära harjata. Talitust korrata, kuni plekk on kadunud.

Tindiplekid: Plekid leotada kofeiiniga leotatud leivas, siis niisutada sidrunimahlas ja pesta tavaliselt.

Tõrvaplekid: Plekk katta võiga ja seebiga, lasta pisut seista ja pesta siis leiges vees seni, kuni plekk kaob.

Pluusi pesemine.

Enne pesemist harutada pluusilt kõik märgid. Pesta leiges pehmes vees (mitte kasutada lehelisega pehmendatud vett!) kaks korda läbi. Eriti hoolega tuleb pesta kraed ja kätiseid, kuna need määrduvad kõige rohkem. Loputada leiges vees ja asetada kuivama. Pisut niiskelt triikida.

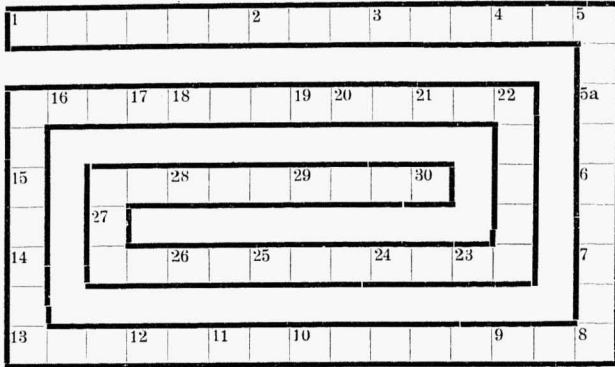
Villase seeliku pesemine.

Villaste riiete pesemiseks kasutame seebijuuri, mida saab osta igast rohu-kauplusest. Seebijuured (umbes 1 spl. liitri vee kohta) keedetakse läbi ja kurnatakse. Saadud vedelik vahustatakse. Tolmust puhtaksklopitud ja plekkidest puhastatud seelik asetatakse vahtu ja lastakse pisut seista. Umbes minutilise seismise järele pestakse seelik pigistades hästi puhtaks. Pesemist korrata. Loputada leiges pehmes vees ja kuivatada väänamata vilus. Pressida täiesti niiskelt vasemalt poolt.

Mõislatusi.

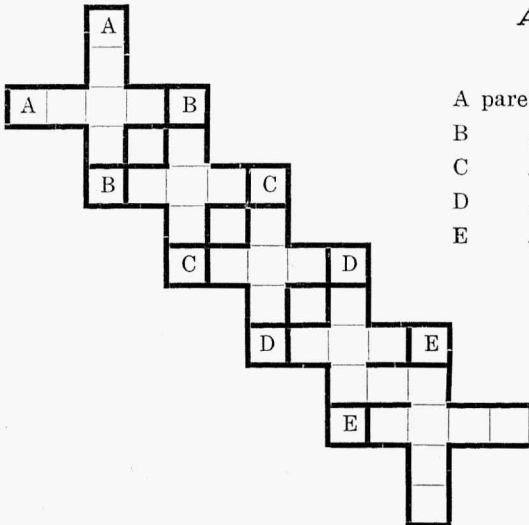
Spiraalmõistatus.

- 1–2 (ekskl) mitte vanad.
- 1–4 org Eestis.
- 3–5a okaspõõsas.
- 2–4 tugev lind (mitmus).
- 5–7 väikese maakoha omanik.
- 6–9 pühapilt.
- 8–10 jõgi Eestis.
- 9–12 esik.
- 11–14 kõrgeim õppeasutis.
- 13–15 mehe nimi.
- 13–17 kuju „Kalevipojast“.

16–19 nimi, Goethe teos. 18–21 kõrgeim paekallas Eestis. 20–23 mäestik Lõuna-Venemaal. 22–23 ilmajagu. 23–26 kõrb Ameerikas. 25–28 mari. 27–19 järv. 28–30 klaverdaja.

Aheldatud ristid

- A paremale ja alla — ratta osa.
- B " " " — peab olema igas majas.
- C " " " — puude kogumik.
- D " " " — riietuses.
- E " " " — kunstnik.

Maagiline ruut

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

- 1 paremale ja alla — vankri osa.
 2 „ „ „ — igakord.
 3 „ „ „ — eesti laulja.
 4 „ „ „ — Chateaubriand'i teos.
 5 „ „ „ — vaiba liik.

11			
	17		
	14	18	
		20	

Arvmõistatus

Arvud 11—20 asetada nii ruutudesse, et ülevalt alla ja vasemalt paremale saame summa 80.

Lahendamise kergendamiseks on mõned arvud juba ruutudesse märgitud.

Õieti lahendajate vahel loositakse välja väärtuslikud kingid:

- I võit fotoaparaat
 II „ seljakott
 III „ „Kodutütre matkaraamat“ I ja II.

Peale selle tuleb loosimisele veel mitmesuguseid väiksemaid esemeid.

Mõistatuste lahendused tuleb saata Kodutütarde Tallinna Ringkonda Kaarli 8 hiljemalt 25. maiks s. a. Mõistatused lahendada samale lehele, millel need trükitud.

Lahendaja nimi:

Elukoht:

SISUKORD.

J. Kogermann, Haridusminister — Tervitus kodutütardele.

J. Orasmaa, kindral — Tervitus kodutütardele.

A. Balder, kolonel — Tervitus kodutütardele.

L. Kalling-Kant.

Kilde ringkonna tegevusest.

A. Jeets — Rannamõisa suvikodu.

Kõnevõistlus — Kõned:

E. Pent — Kodu ja noored.

E. Propst — Minu parim sõber.

Õ. Sepp — Minu parim sõber.

E. Treufeldt ja *L. Olmirand* — Kodutütarde uisupäev.

H. Teller — Suusatamisvõistlus.

L. Tael — Matk suuskadel.

D. Roosaar — Ma kodutütar.

A. Teivas — Kodutütest.

E. Kalde — Kodutütar loomade ja looduse sõber.

E. Pakkas — Väikese Ellu I kodutütarde koondus.

S. Hermlin — Matk Aegviitu.

A. Männik — Mustikakorjamisvõistlus.

S. Aardam — Rahumäe rühma tervisvalvuri-kursused.

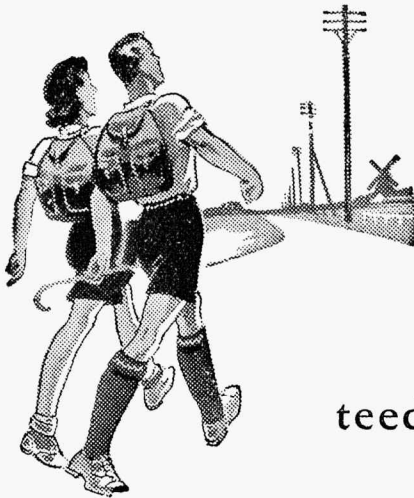
E. Pinsolar — Veel kord jälleägemine.

Hoiutegevus.

Nõudeandenurk.

Mõistatusi.

Siseillustratsioonid valmistanud *Leili Reegat* Tall. 20 algk. rühma kodutütar.

Matkamiseks

vihmakindlaid, kergeid ja mahukaid

seljakotte,

mis ei tee kandes selga haigeks.

2 inimese vihmakindlaid

matkatelke

ühes püstitusvarustusega,

teedekaarte

ja kirjandust kodumaa tundmaõppimiseks

Raamatu-, kirjutusmaterjali- ja paberikaupade suurlaod Tallinnas

K.-Ü. „RAHVAÜLIKOOI“

Harju 48, oma majas, tel. 444-39,
444-37, Pärnu mnt. 10, tel. 446-67,
446-66, 451-15.

GINOVKER

KOORE PLASTIKA

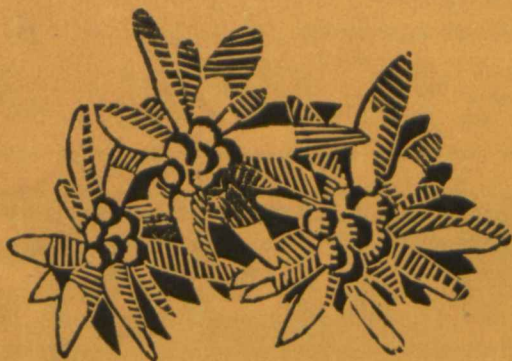
Kodutütarde, noorte kolkaste, Naiskodukaitse ja kaitseliitlaste

vormiesemeid ja tunnismärke

ning sporditarbeid rikkalikus valikus ostate

Kaitseliitlaste Tarvetelaos

Tallinn, Kaarli 8, telef. 468-12

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU
AR

133 224